

ÎMPOTRIVA ACALILOR - DESPRE “UN BOL EVIC”, VÂNJOS ARTIST ÎI FOARTE CONVINS OM AL CET ÎI ROMÂNE ÎI : ADRIAN P UNESCU

...Cât a tr it, via a lui de om a fost teribil de controversat , iar cea de Artist, nu cu mult mai pu in...

...Dup ce a murit, peste mormântul lui, de la picioarele lui Eminescu, se vars tone de spure ciune, de c tre cei care n-au avut curajul, cât timp el a tr it, nu s -i dea dou palme cinstite (dac le-ar fi meritat...), dar nici m car nu îndr zneau s se apropie de el, de i el nu umbla cu bodigarzi...

...Nimeni nu poate pretinde, în lumea asta mustind de p cat, c va fi fost vreun sfânt... pentru c , dac ar zice asta, ar însemna c sufer , grav, de demen ori de friguri galbene...Cine, îns , înafar de unii sfin i p rin i i mari Duhuri din mân st iri, ar putea pretinde (dar ei n-o fac asta **NICIODAT** , pentru c i--ar falsifica toat existen a lor terestr !) poate s fie “**un sfânt pe p mânt**” (cel pu în la noi, la ortodoc i)?! Nimeni! Dar el a fost un **Om**! i un Artist...!!! În niciun caz mai r u decât unii, precis mai bun decât mul i al ii! “**A fost un comunist, un bol evic ...!**” Da, i eu simt (i mul i al ii, suferitori ca i mine, de toate câte-s dureri i revolte, pe lume i din pricina lumii...) – simt tot mai des, de tot mai multe ori, în lumea asta cum plit de nedreapt , deb l zat de nedreapt (plin de egoism s lbatic i monstruos, de crime oribile i nepedepsite, ci r spl tite, de “colegi”, cu onoruri”..., plin de tr dare, de iresponsabilitate dement , de la itate împu it , de impostur înfoiat , de tic lo ie i de ho ie “cât încape”...) - c , parc , un pic de “bol evism” (nu sovietic, dar “ epe esc”, de -al nostru, neao , DA!) - n-ar strica, pentru câteva ceasuri ori zile, s mai ...r reasc rândurile celor ce ne tot scot ochii cu furturile lor sfid toare i crimele lor de tr dare “lejer ”, a României i a Neamului Românesc...Dar, din p cate, n-a i nimerit-o: **ADRIAN P UNESCU** a fost un destul de “prost” (n r va i cântitor) - COMUNIST... i, mai mult i infinit mai frumos i demn decât atât, **I-A ASUMAT, DESCHIS, “PE FA ”, CONDI IA I TRECUTUL S U DE COMUNIST!!!** ...nu ca unii dintre domniile voastre, cameleoni de duzin , care a i lins tot ce se putea linge, înainte de 1989, a i furat i lingu it, a i tr dat i lingu it, **IAR ACUM VENI IS V DA I MARI JUSTI IARI I TERIBILI...”DEMOCRATO-LIBERALI”...!!!**

... i nu sunt deosebit de încântat s v d c mare parte din diaspora este încrâncenat , tocmai fa de cel ce a cântat Neamul i Istoria Neamului nostru nec jit, cu mai mult foc decât to i poe ii contemporani LA UN LOC !!!...De la Eminescu, de la Co buc, Goga ori Blaga (membru al cuibului legionar *Axa*, din Bucure ti...ca i Mircea Eliade, Nae Ionescu, Emil Cioran ori Ion Barbu/Dan Barbilian...), de la Corneliu Zelea Codreanu încoace... – n-au mai existat, pân la **ADRIAN P UNESCU**, scriitori/poe i cu mai larg suflet/r suflet de cânt, deschis (orfic) c tre Neam i ar , a a cum îndemna bardul cel din Hordou, prin exemplul s u personal: “**Sunt suflet în sufletul neamului meu/ i-i cânt bucuria i-amarul**”...!!! Adic , un autentic scriitor/bard na ionalist!

...Un om care, pe 31 octombrie 2010, deci, cu 5 zile înainte de trecerea dincolo, scrie, r stignit pe patul de moarte, finalul unui poem (*De la un cardiac, cordial*) a a, ca un exasperat-obsedant gând c tre patrie: “**De-aicea, de pe patul de spital / Pe care m**

*g sesc de vreme lung ,/Consider c e-un gest profund moral / Cuvântul meu la voi s
mai ajung ./M monitorizeaz paznici minimi / Din maxima profesorului grij ,/În
jurul obositei mele inimi / S nu m mai ajung nicio schij ./Aud o ambulan
revenind / Cu cine tie ce bolnav aicea,/Alarma mi se pare un colind / Cu care se
trateaz cicatricea./Purta i-v de grij ,fra îi mei / P zi i-v i inima, i gândul,/De nu
dori i s vin anii grei / Spitalul de Urgen implorându -l./Eu v salut de-a dreptul
cordial / De-a dreptul cardiac, precum se tie,/Recunoscând c patul de spital / Nu -i o
alarm , ci o garan ie./V v d pe to i mai buni i mai umani / Eu însumi sunt mai
omenos în toate,/D -mi, Doamne, via , înc ni te ani / I RII MELE - MINIMA
DREPTATE!" – nu poate fi decât UN DUH ALES (...pe patul de moarte, extrem de
pu ini se mai gândesc la Neam i Patrie... - majoritatea, i nimeni n-are dreptul s -i
condamne c fac a a: doar la necazul i suferin a i spaimile extinc iei lor personale ...).
...Sau, m car, un CET EAN. Sau, nici m car asta nu-i da i voie?! Dar cine st s v
întrebe pe voi, acalilor i hoitarilor?! S -l judece i întrebe pe el cei care au f cut, pentru
cultura român , m car a mia parte din cât a f cut energia lui clocotit oare...s -l întrebe cei
pe care Duhurile Miraculoase ale lui Ion i Doina Aldea -Teodorovici i-a iubit i pre uit
mai mult decât pe el...s -l întrebe cei care, în 1991, au stat sub gloan ele armatei ruse ti,
printre tancurile hârbuite ale eroicei i de to i p r sitei mili ii
basarabene...p r sit /tr dat de însu i domnul pre edinte al României, pe -atunci, Ion
Iliescu (27 august 1991), cel care a recunoscut, PRIMUL DIN LUME! – “statul
Republica Moldova”...*

...Da, poate c a fost paranoic...ca oricare Artist! Nu po i fi artist, f r
...”hiperbol /hiperbolizare” în viziune, ba chiar i în leg tur cu propria - i fiin ! Da,
poate c a scris prea mult-diluvial, f r s taie destul...(dac ar fi fost b gat într -o
pu c rie stalinist , cum nu mai existau pe vremea lui Ceau escu, i având, deci, ca
singur modalitate de scris, scrisul pe o umil coaj de s pun, iar nu pe atâtea p duri... -
SIGUR ar fi scris mai concis, precum Gyr, Cahuleanu sau Crainic!)... - a iubit prea
multe femei...dar ar fi fost, oare, mai spre laud -i s fie ...”gay”?! etc. etc. etc.
...În rest, domnilor vulturi hoitari i acali, “r mâne cum am stabilit”: dac a i fi avut
ceva autentic i principal de -mp r it cu **ADRIAN P UNESCO**, a i fi venit pe strada
Dionisie Lupu, la nr. 1, a i fi deschis larg poarta i, acolo, la masa, din ograd , i-a i fi ars,
lui **ADRIAN P UNESCO**, dou perechi de palme gospod re ti, pentru toate p catele pe
care zice i, acum, c le-ar fi avut, dac i-a i fi zis, la TV sau aiurea, “verde -n fa ”, tot ce
v ...”durea” (!?) la el (...dar tia i ce repli c spontan i acid avea, de v ardea precum
un fichi bici, bine împletit!)... i, de a i fi f cut precum n-a i f cut, poate c a
considera necesar s continuu acest editorial, care, pe nesim ite, s -a transformat într-un
soi de pldoarie, de care cel plecat chiar nu are nevoie: PENTRU EL GL SUIESC,
CU MAXIM ELOCVEN I ÎN ETERNITATE, SUTE DE VERSURI
“DURUTE” I LUMINOASE !!!

...Când a fost vorba s fie comb tute manualele alternative (sub ministeriatul liberalului
Andrei Marga!), de Istorie i de Român , CA MANUALE DEZ-
NA IONALIZATOARE!!! - singur **ADRIAN P UNESCO** mi-a acceptat memoriul
(de 26 de pagini...) i mi l-a citit i comentat, el însu i, pe postul *Antena 1*...dându-mi,
apoi, dreptul s intervin în direct i s demonstrez rii (adormite de tot...) , prin viu grai,
nocivitatea acestei...”alternativit i”! NICIUN PROFESOR, NICIUN “DASC L”
(...ca i în cazul M riei Sale, Doamnei CRISTINA ANGHEL...) N-A “INTRAT ÎN

**VORB ”, ATUNCI, CU MINE I CU P UNESCU ADRIAN, DESPRE CRIMA
IMUND , CE SE CLOCEA “VÂNJOS”, ÎNC DE PE ATUNCI, ÎMPOTRIVA
“ÎNV MÂNTULUI” I A “EDUCA IEF” ROMÂNE TL...!!!**

...A a c , v invit, cu maxim fermitate, s t ce i, acum, i s nu mai zice i: “ *Mi-era a a de grea de el, ca om, c nu i-am citit i nu-i voi citi nicio poezie!*” Înc din 1940, Mihail Kog Iniceanu, care chiar a însemnat ceva pentru România, a scris, în *Introduc ia* sa la **Dacia literar** : “*Literatura noastr are trebuin de unire, iar nu de dezbinare; cât pentru noi, dar, vom c uta s nu d m cea mai mic pricin din care s -ar putea isca o urât i nepl cut neunire.(...)* **CRITICA NOASTR VA FI NEP RTINITOARE; VOM CRITICA CARTEA, IAR NU PERSOANA.**” Chiar a a de incult a devenit, subit, “intelighen ia” româneasc (chipurile...), fojg itoare, zilnic, pe toate ecranele , pe toate canalele TV...?!

...Domniile voastre s face i bine s uita i c ar fi existat “*un porc*” (...cum, acum, groh i i...) – i s v pleca i în fa a acestui Mare Lupt tor pentru Românism (pe care numai moartea l-a st vilit din vizionara-i Misiune...!), s asculta i r sunetul de bo cet curat românesc i de trâmbi de alarm , al unor versuri...s zicem, “*trecute în anonimitatea Neamului Românesc*”...!!!

...S zicem, cu to ii, un cre tinesc: **Dumnezeu s -li ierte! - i s -i odihneasc sufletul lui viforos!**

...Iat câteva dintre poemele ce-i vor str jui eternitatea i vor striga m rturia luminoas , despre acel uria , **ADRIAN P UNESCU** (...cu bune i rele, dar **stra nic de VIU!**):

BASARABIA PE CRUCE

Se urc Basarabia pe cruce
i cuie pentru ea se preg tesc
i prim vara jertfe noi aduce
i plînge iar i neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire,
Mereu în cas moare cineva
i n-are ara dreptul s respire
i nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfîr it p mîntul,
Vin triburi, s ne ia p mînt i fra i
i-n fa a lor abia rostim cuvîntul
i, prin t cere, suntem vinova i.

Ce cale poate ara s apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urc Basarabia pe cruce
i nu tim învierea cînd va fi.

CAPUL DE LA TORDA

Capul lui Mihai Viteazu azi la Torda se ridic ,
întreab de ce ara a r mas a a de mic
î Câmpia Tordei trist îi r spunde lui cu jale:
"Fiindc ast zi ducem lipsa capului M riei Tale!"

Nu mai acuza i str inii c ne taie domnitorii,
C intimideaz ara cu guverne provizorii
Eu atât a vrea s aflu, ar tând u-ne obrazul:
Totu i unde au fost românii, când a fost t iat Viteazul?

Nu voi consuma otrav pentru nici un fel de Basta,
Totu i unde-au fost ai no tri, i atunci, i-n vremea asta?
Cum se-ajunge pân' la gâtul Voievodului de ar ,
Dac nu-s tr d ri acas , lâng ura de afar ?

Capul lui Mihai Viteazu ne-a l sat numai cu trupul,
Nu conteaz c str inii nu aveau nici pic de scrupul,
Eu, de-o singur -ntrebare, m scârbesc i m mai mâinii:
Totu i unde-au fost, românii? Totu i, unde sunt românii?

RUG PENTRU P RIN I

Enigmatici i cumin i,
Terminându- i rostul lor,
Lâng noi se sting i mor,
Dragii no tri, dragi p rin i.

Chiam -i Doamne înapoi
C i-a a au dus-o prost,
i f -i tineri cum au fost,
F -i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au f cut
D un ordin, d ceva
S -i mai po i întârzia
S o ia de la început.

Au pl tit cu via a lor
Ale fiilor erori,
Doamne f -i nemuritori
Pe p rin ii care mor.

Ia privi i-i cum se duc,
Ia privi i-i cum se sting,

Lumân ri în cuib de cuc,
Parc tac, i parc ning.

Plini de boli i suferind
Ne întoarcem în p mânt,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâia i-i pe p rin i.

E p mântul tot mai greu,
Desp r irea-i tot mai grea,
S rut-mâna, tat l meu,
S rut-mâna, mama mea.

Dar de ce privi i asa,
Fata mea i fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei m duc i eu.

S rut-mâna, tat l meu,
S rut-mâna, mama mea.
R mas bun, b iatul meu,
R mas bun, feti a mea,

Tat l meu, b iatul meu,
Mama mea, feti a mea.

REPETABILA POVAR

Cine are p rin i, pe p mânt nu în gân d
Mai aude i-n somn ochii lumii plângând
C am fost, c n-am fost, ori c suntem cumin i,
Ast zi îmb trânind ne e dor de p rin i.

Ce p rin i? Ni te oameni ce nu mai au loc
De atât ia copii i de-atât nenoroc
Ni te cruci, înc vii, respirând tot mai greu,
Sunt p rin ii ace tia ce ofteaz mereu.

Ce p rin i? Ni te oameni, acolo i ei,
Care tiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, dup actele lor,
Nu conteaz deloc, ei albir de dor
S le fie copilul c-o treapt mai domn,
Cât munc în plus, i ce chin, cât nesomn!

Chiar acum, când scriu, ca i când a urla,
Eu îi tiu i îi simt, p timind undeva.

Ne-amintim, i de ei, dup lungi s pt mâni
Fii b trâni ce suntem, cu p rin ii b trâni
Dac lemne i-au luat, dac oasele-i dor,
Dac nu au murit tri ti în casele lor...
Între ei i copii e-o pr sil de câini,
i e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are p rin i, pe p mânt nu în gând,
Mai aude i-n somn ochii lumii plângând.
C din toate ce sunt, cel mai greu e s fii
Nu copil de p rin i, ci p rin te de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Îns pentru potop, înc nu-i de ajuns.
Mai avem noi p rin i? Mai au dân ii copii?
Pe p mântul de cruci, numai om s nu fii,

Umili i de nevoi i cu capul plecat,
Într-un biet or el, într-o zare de sat,
Mai a teapt i-acum, semne de la str mo i
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi noroco i,
i ca ni te stafii, ies arare la por i
Despre noi povestind, ca de mo ii lor mor i.

Cine are p rin i, înc nu e pierdut,
Cine are p rin i are înc trecut.
Ne-au f cut, ne-au crescut, ne-au adus pâni -aci,
Unde-avem i noi însine ai no tri copii.
Enervan i pot p rea, când n-ai ce s -i mai rogi,
i în genere sunt i ni el pis logi.
Ba nu v d, ba n-aud, ba fac pa ii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult s le spui i expli ci,
Coco a i, cocârja i, într-un ritm infernal,
Te întreab de tii pe vre-un ef de spital.
Nu-i a a c te-apuc o mil de tot,
Mai cu seam de faptul c ei nu mai pot?
C povar îi sim i i ei tiu c -i a a
i se uit la tine ca i când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurt vreme de dus
Pe con tiin povara acestui apus
i pe urm vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împutina cei ce n-au i ne cer.
Iar când vom începe i noi a sim i
C povar suntem, pentru-ai no tri copii,
i abia într-un trist i departe târziu,

Când vom ți dispera i ve ți, ce azi nu se țiu,
Vom pricepe de ce fiii uit ținând,
i nu v d nici un ochi de pe lume plângând,
i de ce înc nu e potop pe cuprins,
De i plou mereu, de i pururi a nins,
De i lumea în care p rin i am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduit de plâns.

prof. dr. **Adrian BOTEZ**